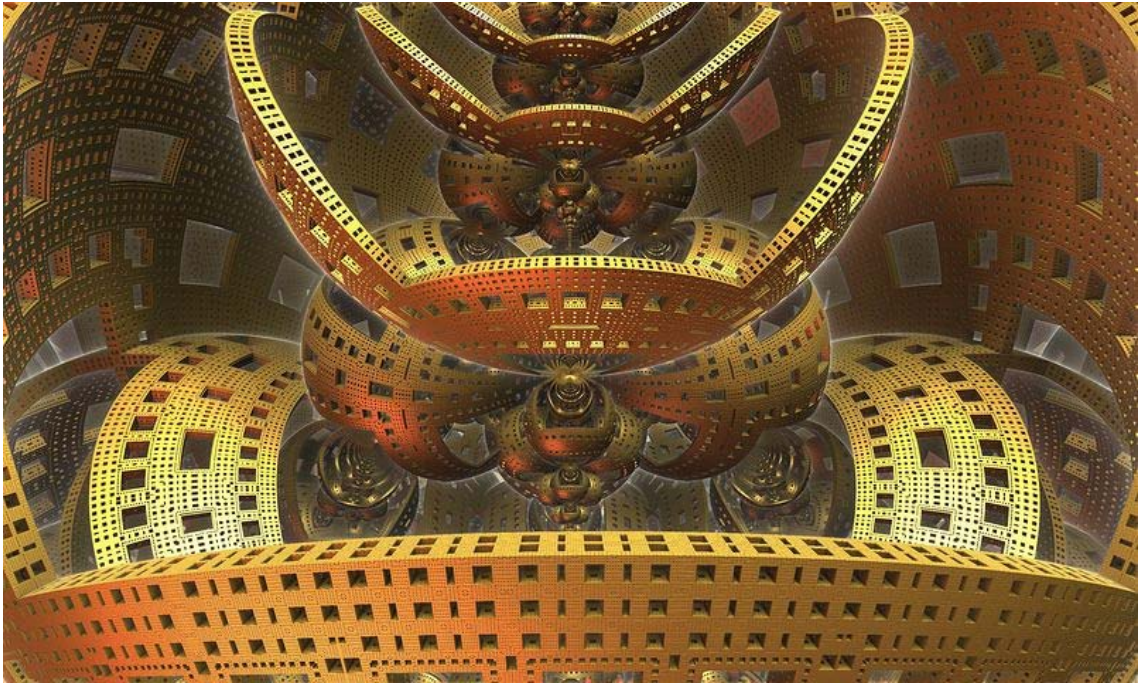
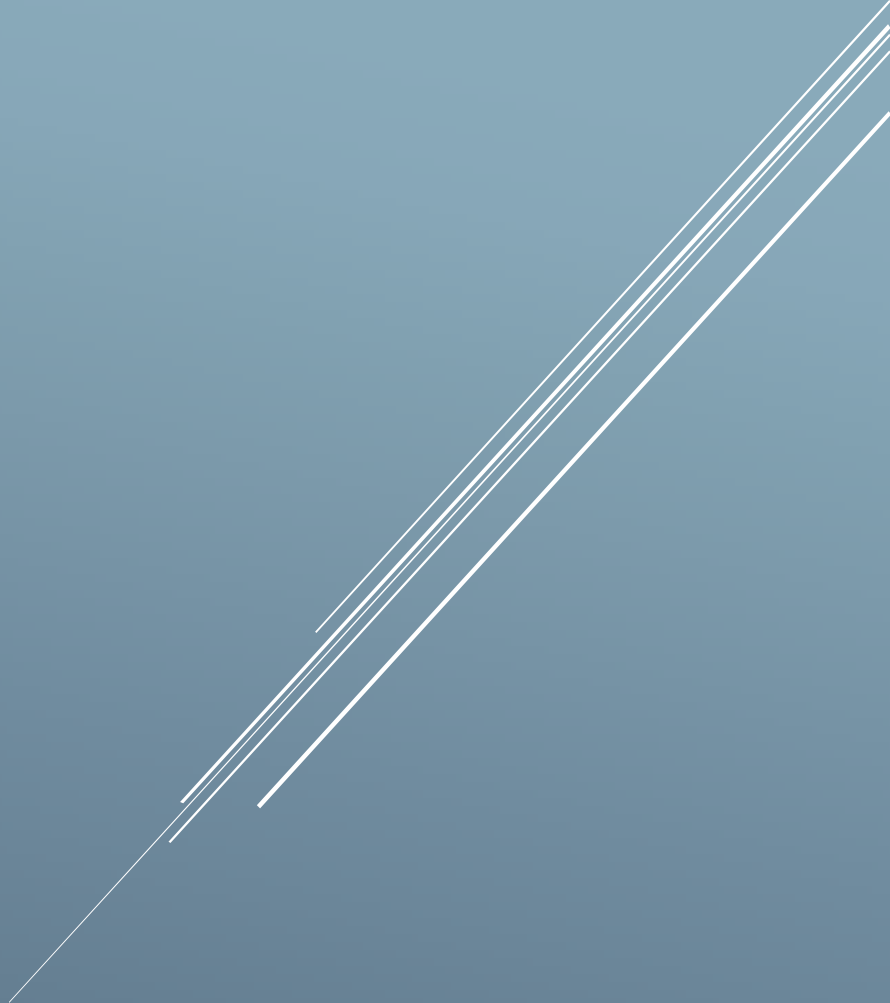

Vesmírny faraón
Λ62WILNA ISLSOU

Eva Hyžinská
EVA HYZINSKA

VESMÍRNY FARAÓN

POSLEDNÍ VESMÍRNY FARAÓNI

EVA HYŽINSKÁ

OBSAH :

Návšteva	2
Host'	16
Xyola	32
Cestopis z duše opereného hada	49
Cez otvorenú bránu minulosti	70
Peter	83
Hrbatý hrnčiar	112
Matriarchát	119
Koniec záhady	128
Výlet	136
Skúška charakteru	151
ORO	167

Venovanie :

Každému, čo rád číta, verí v svoje schopnosti a budúcnosť sveta.

Tušíme vôbec , čo sa dialo, deje a bude diať, ani nevieme, že to nevieme, preto nám to nechýba !?

Návšteva

-Zobudte sa profesor,
- ozval sa bodrý hlas z priestorovej obrazovky, na spiaceho sa usmieval príjemný chlapík vo svetločervenej košeli s dispečerským odznakom na pravom rukáve.

-Zasa som zaspal ?-neveriaco sa pomrvil v kresle malý človečik .- Kde som ?-

-Za chvíľu pristanete, ste už v mojej opatere, som službukonajúci kapitán Ján Víglaš, -predstavil, z tváre mu nemizol úsmev.

-Tak som prespal celú cestu, zasa som nič nevidel,- mrzuto odvetil profesor.

-Ako vždy, ale máme pekné počasie, môžete sa pokochať okolím, som rád že vás znova vidím.-

-Vy ma poznáte ?- nedôverčivo sa zadíval na priesvitnú obrazku.

-Samozrejme, ste u nás veľmi populárny, hlavne po posledných pokusoch!-

-Dobre, dobre, -zastavil ho v reči slávny vedec,- tak dúfam, že aj poznáte môj príkaz, všetko je tajné !-

-Rozkaz, dohliadnem len, aby ste bezpečne zostúpili, inak dnes som vás vôbec nevidel,- žmurkol na naň potmehúdsy,- pristanete o päť sekúnd, príjemný deň!-

Obrazovka zmizla z priestoru, profesor zvedavo vykúkal von, komplex farebných budov sa zväčšoval, až prestal rásť.

Na pristávacej ploche znehybnela oceľová kvapôčka. Dvere sa otvorili, vystúpil z nej malý plešatý muž v žltom letnom obleku, stlačil niečo na dverách, kvapôčka sa zmenšila až sa z nej stal malý obdĺžnik, profesor si ho vložil do náprsnnej tašky. Ani nevošiel do budovy ale sa pobral priamo pešo z letiska. Ten kúsok na Svätý Štefan prejde pešo, prechádzka mu prospeje, ani nevie prečo má rád tento pohľad na mesto a jeho okolie, no vždy sa pristihne pritom ako sa nevie nabažiť pohľadom na vrchy naokolo .Niekoľko krát sa zhlboka nadýchol čistého vzduchu presýteného ihličím.

Liptovský Mikuláš je strediskom športu a oddychu, po okolitých kopcoch aj malých briežkoch sú lyžiarske trate v prevádzke po celý rok, umelá hmota čo ich prikrýva prináša uspokojenie všetkým.

Turisti aj teraz obľubujú namáhavé výstupy v Nízkych Tatrách, Západné však sú ľahšie, veľmi vhodné na výlety s deťmi. Po namáhavej túre si všetci oddýchnu v rôznych termálnych kúpaliskách čo sú bohato naokolo, luxusné hotely s bazénmi termálnej vody majú dobrý zvuk a renomé v celom svete, odkiaľ prilietajú návštevníci zo všetkých kútov.

Dominantou Liptova sú dve veže, jedna na západe, jedna na východe, zdá sa akoby na svojom vrcholci niesli váhu celej nebeskej klenby. Ich úloha sa však výrazne líši, riadia premávku, na klávesnici vznášadla zadáte cieľ cesty, a riadiace centrum vám zabezpečí bezpečnú prepravu, aj návrat prázdneho dopravného prostriedku kam je práve požiadané.

Profesor rozvážne kráčal cestou nahor čo sa kľukatila vysokým úbočím, odpútal sa pohľadom od mesta ,pokojne blúdil očami po okolí. Kapitán mal pravdu, viditeľnosť bola ohromujúca, akoby si sa mohol dotknúť rukou

samotných hôr, tak sa mu zdali blízko.

Ospalý Baranec vyfukoval jemné obláčky hmly, pomaly sa dvíhala, aby sa stratila v blankytnej hĺbočine neba. Slnko ožarovalo všetko kam dosiahlo, posúvalo sa vyššie a vyššie aby sa nakoniec schovalo za Choč , po ceste rozšafne hádzalo svoje lúče do modrého oka Liptova. Liptovská Mara bola po okraj naplnená rybami, priezračné vody boli balzomom na dušu tichých, zadumaných rybárov, prastarý šport si získaval čoraz viac záujemcov čo prepadli jeho kúzlu -Chyť a pusť.

Muž sa pomaly prepletal pomedzi tenisové kurty, golfové ihriská až sa dostal k výbehu s koňmi. Tie voľne pobehovali spolu, dospelé a žriebätá sa s erdžaním prehánali okolo, až im zem odfrkovala spod kopýt.

Jedno malé, veľmi plaché žriebä si zastalo obďaleč, zvedavo si obzeralo votrelca opretého o plôtik. Pod lesklou srstou mi ihrali žilky, cez čelo na biely fliačik mu padala mohutná svetlá hriva. Upotená, tmavohnedá srst sa nádherne leskla, netrpezlivo zahrablo kopýtkom, zafírkalo, šiblo chvostom a veľkým oblúkom vrátilo sa ku kobyly. Aj muž ,už oddýchnutý, poberal sa preč, no zastavil ho hlas z modrého zafíru, pripichnutého na klope kabáta.

-Profesor prepáčte že vás ruším, máte dôležitý odkaz.-

-Počúvam,- ostal pohodlne opretý o stĺpik , pohľadom sledoval cválajúce kone.

- Musíte udať cieľ svojej cesty. Mám príkaz z hlavnej rady, mali by ste byť na spojení ,ak by sa vyskytnú problémy pri uchovávaní tekutej plazmy.-

- Povedzte im ,že som si zabudol vziať kontaktný vysielateľ a nemôžete ma nájsť.- Potuteľne sa usmieval na žriebä ,čo sa opäť priblížilo.

-Jasné, vykonám, pekný deň.-

Odlepil pohľad od koní, pomalým krokom stúpil do kopca, za zákrutou hore sa ako šibnutím čarovného prútika zjavili podzemné domy, ich veľké sklenené okná žiarili záplavou kvetín, každý dom mal termálny bazén, unikajúca para sa vznášala naokolo, akoby neochotne poodhaľovala farebné kúsky .

Veterná Poruba je mesto hladiace z výšky naokolo, ako najvyšší bod Liptova, dotýka sa oblohy, toto miesto má veľmi magický náboj. Tu nenájdete výškové budovy, ktoré by súťažili s nebom, ľudia bývajú v podzemných domovoch, žijú v súzvuku s okolitou krásou prírody.

Za mestom nie je nič, no bolo, časť čo nazývajú Svätý Štefan, tu stálo pôvodné osídlenie, ale až teraz zistili že je to aj elektromagnetická žila, ktorá viaže geomagnetické pole veľkej sily, až teraz sú schopní určiť rozmer a rozsah pôsobenia týchto smerov fyziky.

Na Svätom Štefane je vybudovaný jeden z vesmírnych výťahov, čo umožňujú výstup do kozmu, tam sa v bezváhovom stave ľahko tvoria kozmické lode, štart lodí z kozmu uľahčuje

putovanie po galaxiách. No tento je opustený, zabudnutý a predsa nie, na jeho vrchole vybudovali obrovskú pyramídu, väčšiu ako Cheopsova na planéte pri výskume plazmy. Bola celá z titánu a rôznych zlúčenín umelej hmoty. Pyramídu využívali po celé roky, čo sa im aj nakoniec podarilo, patrilo im prvenstvo v spútaní nepretržitej termojadernej reakcii, v spôsobe ako uchovať tekutú plazmu, on a jeho pracovníci vypracovali projekt na jej praktické využitie ,aby slúžil ako zdroj energie.

Pri dlhých pokusoch bol profesor ožiarený, prišiel o všetky vlasy a chlpy, pripomínal lesklého hada, aj jeho pohyby boli rýchle a trhavé, no rozhodné. Pyramída sa stala jeho dlhoročným pracoviskom, no teraz už stála nevyužitá, ľudia sa rozišli do sveta za svojimi novými úlohami, roboti a automaty sa zakonzervovali. Až do teraz, prichádza sem bez spolupracovníkov, sám skúmať projekt, no tajne, veď každý by sa mu za jeho víziu vysmial, no jemu jeho objavná myšlienka nedala už dlho spávať.

Namiesto zaslúženého odpočinku a vychutnávania slávy sa sem prišiel schovať. Cestou výtahom nahor do kozmického priestoru si obliekol kozmonautický oblek, tam kde ide , už nie je nič, iba voľný priestor. Zapol si motorček na skafandri , doplával pred južnú stenu pyramídy, ruky si dal za chrbát, mocne stisol dlane, sústredil svoj pohľad do jedného bodu. Najprv sa nedialo nič, veď akoby aj nie, myšlienky mal rozkotúľané , tak to skúsil znova, stenou prechádzali záchvevy, začala pulzovať, scvrkla sa do jedného otvoru , akurát sa ním pretiahol dovnútra. Ihneď ako vplával dnu sa stena za ním zliala v jeden celok, otvor zanikol.

Ako sa vznášal známymi zákutiami ,svetlá sa postupne rozsviecovali , keď preplával, tak sa zhášali. Profesor Enzhelm sa zádumčivo rozhliadal naokolo, roboti i počítače stáli mĺkvo , nehybne , pripadali mu opustení.

Náhľivo zamieril do hlavnej miestnosti, k riadiacemu panelu, volali ho ORO, spolupracovníci dali kusu chladnému ho kovu meno aby ho poludštili, no aj ako vyznamenanie , za jeho bohaté zásluhy, za skvelé služby ktoré preukázal pri výskume plazmy, mnohé jeho riešenia predbehli ľudské myslenie, no nik sa nad tým nepozastavoval, brali ho ako každého iného vedca.

Stlačil - Štart - na jeho stene, každou svojou bunkou pocítil ako obrovská trojmetrová tyč na vrcholci pyramídy nasala do seba obrovskú energiu z kozmu. Všetci roboti oživili, čo sa vznášalo vzduchom ,padlo proste na , pretože sa zapla umelá gravitácia, čakali na príkazy. Profesor ponechal v činnosti len centrálny pult, zvyšok opäť znehybnel, prepol počítač na hovorené slovo, myšlienky sa mu ťažko formulovali, a vyťukávanie na klávesnicu by bola len strata času. Ozval sa hlas ORA:

-Vitajte profesor, čakám.-

-Chcem vedieť, či dokážeš podľa mojich nákresov, - vsunul dnu do panela zvitok , -vytvoriť tieto prístroje, použiť môžeš všetko z robotov a ostatných aparátúr tu v pyramíde. Ak niečo budeš potrebovať, donesiem to zo zeme.-

-Počkajte, vyhodnotím to.-

-Hlavne chcem vedieť, koľko dní na to budeš potrebovať, kedy budeme môcť začať s pokusmi.-

Profesor sa schúlil do kresla, bol napnutý, teraz všetko závisí na tomto kovovom monštre, či je jeho myšlienka reálna, či nie.

-Po rozobratí jednotlivých blokov čo nebudeme potrebovať nič. Mám všetko na stavbu tu, vystačíme si. Pracovní roboti zostavia zariadenie za štyri dni, no ako prevodový článok potrebujem pri pokusoch dobrovoľníka.-

-Tým budem ja,- vyhrkol nedočkavo, profesor.

- Vás poznám , ste vhodný podľa požiadaviek.-

Z profesora opadla nervozita, pohodlne sa rozvalil , poutieral si kropaje potu z lysej hlavy a krku. Tak predsa sa nemýlil!

-Budem potrebovať spolupracovníkov - ?- zvedavo sa opýtal.

-Ak vám vyhovuje naša spoločnosť, teda kovových hračiek, - ironizoval ORO,- potom k pokusom nie je potrebný nikto ,všetko zabezpečíme sami, pokus nahráme na videozáznam ,ako doklad o jeho priebehu. Súhlasím s vami aby všetko zatiaľ ostalo v tajnosti, len váš mozog je schopný podľa mojej kartotéky zvládnuť túto úlohu, percento úspechu je skoro stopercentné, ale ste v pozícii Eisteina, aj jeho teórie sme mali možnosť preskúmať a rozvinúť až v dnešnej dobe naplno. Budete mať ešte veľa nepríjemností, ako presvedčiť okolie ,že scény nie sú hrané, ale autentické. -

Profesor súhlasne zahmkal, prístroj presne formuloval to čo sa mu preháňalo hlavou ,jeho myšlienky boli chaotické. Je naozaj dokonalý, skoro ako jeho žena . Pomrvil sa v kresle, ako si na ňu spomenul.-

- Profesor, vaša žena sa chce s vami už hodnú chvíľu spojiť, no ja jej to úspešne kazím, - zahlásil ORO.

Nevedel čo jej má povedať, prečo sa tu schováva, prečo si vymýšľa ako sa jej zbaviť.

-Nemôžeš si s ňou pohovoriť sám ?-

-Profesor, prepáčte, najlepšie by bolo keby ste to bol vy, poznáte ju viete ako nás nemá rada, ona dáva prednosť ľuďom,

vy zas nám - jemne ho napomenul ORO.

-Máš pravdu , je na vás veľmi precitlivená,- zahundral si popod nos, - spoj ma.-

- Prosím.- ohlásil sa.

V priestore sa zjavila obrovská obrazovka ,na nej pekná tvár, mandľové oči , husté havranie vlasy lemovali výrazné vysoké čelo, bola veľmi nahnevanú, ba priam z nej hnev sršal na všetky strany.

-To som si mohla myslieť, že sa schovávaš v tej svojej škatuli, si ako posledný faraón Starej doby. Dobre že si sa ešte nezmenil na múmiu, myslela som že sa ideš lyžovať, aj tie ryby by som ti odpustila, no keď som ťa nikde nenašla, napadla ma tvoja hračka. Máš ich dobre vychovaných, tých svojich robotov, nie a nie z nich vymámiť či si tam.- spustila paľbu slov na úbožiaka.

-Ale moja drahá, prestaň,- snažil sa jej skočiť do reči.

-Neprestanem, máš byť na Celosvetovej rade, dostaneš vyznamenanie, čo len poviem, kam ten môj čudák zmizol?-

-Veď vieš ako ma to všetko nebaví, chodiť kam treba, pretíčať sa, pripomína mi to výstavnú opicu! Keď bude treba ,pripojím sa odtiaľto, niečo poviem a zasa zmiznem. Všetko bude dokonalé, neboj sa ,- žartoval profesor.

-No dobre,- bola už pokojnejšia.

-Vidíš aká si pekná, keď sa nezlostíš,- podpichol ju.

-Nič ti netreba ?-

Strava je zabezpečená na tri mesiace, čítal na obrazovke, pohotove mu písal odpoveď ORO.

-Nič moja, všetko je tu , chlapci sa o mňa postarajú!-

-Počúvaj ty, starý dudroš, prečo si sa tam zasa zavrel?-
vedela ,že jej aj tak nič neprezradí, ale čo keby predsa?!

- Si zvedavá ako všetky ženy, no bude to teraz niečo aj pre teba!-

- Pre mňa ?! Ja v živote neprekročím prah tej tvojej pyramídy, mňa tam nikdy nedostaneš!-

-Ozaj?- potutelne sa usmial profesor,-no zmeňme tému , kam teraz ideš?-

-Máme robiť archeologické výskumy na jednom z pahorkov v Tróji, čo nám nedotknuté zanechal dedko Schlieman.-

-To je dobre, som rád ,že máš aj ty o zábavu postarané, tak sa mi niekedy ukáž.-

-Ukážem, no daj svojim príšerám príkaz aby ma nevodili za nos.- usmievala sa už milým úsmevom.

- Ak budem voľný , tak ma uvidíš, no ak nie, nechám ti záznam aby si videla že mi ešte vlasy nenarástli,- škrabkal sa po lysine ,žartovne žmurkol,- želám ti všetko dobré aj tvojim vykopávkam!-

-Tebe tiež, aj tvojim robotom !-zamávala mu na rozlúčku.

Zakýval aj on , ešte dlho pozeral do priestoru kde pred tým žiarila jej tvár.

-Váš najmilší obed!- prerušil jeho myšlienky ORO.

Z pootvorených dvierok sa šírila lahodná vôňa, vysunula sa tácka, na nej tanier s pečenou rybou s kôprovou omáčkou, opekané zemiaku a pohár s pivom. Necítil vinu za prehrešok voči gurmánstvu, bol jednoducho hladný, ORO vedel ako jeho chútkam ulahodiť. Preto ho mal rád.

ORO po celý ten čas pracoval na novej úlohe, preveril si všetko niekoľkokrát , naprogramoval dva počítače prenosných robotov, ostatné rozobrali, jednotlivé súčiastky mizli v priestore ,aby sa na inom miestezjavili v potrebných blokoch.

S profesorom viedol dlhé debaty, dokonca sa hádali, no nie o podstatu, ale ako to má celé vyzerat'.

-Musíš pochopiť, že výsledok má byť dokonalý, inak to ľudia zavrhnú, vieš koľko je ich podráždených a citlivých na vás ako stroje, musíme ich udiviť, nie zastrašiť, iba tak to nebude neúspech.-

V prostriedku pyramídy sa rodila obrovská priesvitná poglobula. Naokolo obklopená množstvom prístrojov, prepojené boli medzi sebou svetelnými bodmi rôznych farieb, vyzerali posplietané ako pavučina, ORO sa nakoniec podriadil vôli profesora, nemusel, ale chcel, lebo vedel, že je jeho vízia reálna.

-Profesor, práca je dokončená, môžeme začat' s pokusmi,- budil ho na piaty deň zo spánku.

Profesor si upravil ležadlo na riadiacu stoličku a s láskou sa zadíval na krásnu žltú farbu poglobule, čo pyšne trónila uprostred, jemne žiarila, pripomínala slnko, dokonalý výtvar, on aj jeho predkovia boli nadchnutý nádherou

Strana : 14
skutočného slnka, tak aj tomuto
umelému preukazovali rovnakú
úctu.

- Profesor, všetko je
pripravené, môžeme začať, čo
budeme skúmať ?-

-Tu ,tieto nohy odlomené zo sošky,- otvoril dlaň, ukázal
maličké chodidlá, priateľa archeológa donútil, aby ich
oddelil od sošky, zvyšok si ponechal u seba ,hoci sa tomu
veľmi bránil, nevedel na čo, ale tento úlomok je na
porovnanie zo zvyškom. Postavil nôžky pred seba na panel.
Opýtal sa ORA :

-Čo vieš o tomto kúsku hliny ?-

-Nič, moja pamäť ,ani pamäť robotov nie je
naprogramovaná na archeológiu, sme matematici, o tomto smere
vedy nevieme nič.-

-To je dobre,- profesor si uľahčene vydýchol, -môžeme
začať.- Nahráme dve kazety, jednu pre ženu, pokiaľ by pokus
ešte prebiehal. Tú druhú a záznam pokusu jej dáš, ak ma
nedokážeš prebudiť.-

-Dobre.-

Nahráli dve kazety, na prvej je rozpráva, akože je
momentálne zaneprázdnený, ale hneď sa jej ozve.

Druhá kazeta obsahovala už všetku podrobnosti:

-Moja drahá, vždy si si myslela, že pre tvoju pracovnú
lásku ,archeológiu, nemám pochopenie, no pri prezeraní
tvojich nálezov som dostal nápad , ako ich prinútiť hovoriť
o svojej dobe, o tvorcach, prinútiť ich vydať svedectvo,
pretože predpokladám ,že aj neživé veci z nášho pohľadu sú
živé, no majú iný rozmer času, hlavne som presvedčený,

Strana : 15

obsahujú aj pamäť. Sú schopné reprodukovať zažité, no treba ich k tomu vyprovokovať. Vytvoril som prístroj, čo vysielala vlny na určitej vlnovej dĺžke, nasmerované na predmet. Ich zmenený odraz bude pôsobiť na moju myseľ,

takto sa v mojom videní zachytia ako obrazy počas hypnotického spánku.

Ako dôkaz že správne rozmýšlam majú poslúžiť nôžky, sochu som nikdy nevideli celú, preskúmal som vedomosti ORA a robotov v tejto oblasti, sú nulové tak ako moje. Úlomok mám od Milana, ak sa vytvorí celý obraz, bude to dostatočný dôkaz aj pre teba. No percento úspešnosti nie je sto percent, chýbajú tri desatiny, je tu určité riziko, že lúče vysielané do skúmaného predmetu ma nejako poškodí, potom ma už nič nepreberie, preto sa moja drahá nehnevaj, že som s tým robil toľké tajnosti. Ak sa mi niečo stane, pomysli si , všetko som to robil pre teba. Odchádzam so spomienkami na náš spoločný život, želim ti veľa šťastia ,zdravia, úspechov v práci , spomeň si občas na svojho čudáka , ktorý ťa mal rád.- Enzhelm vypol nahrávanie, záznam označil ako dvojku, aby to odovzdal žene ,ak sa pokus nepodarí.

-Profesor, vaše raňajky!- dôrazne sa ozval ORO.

-Ešte že ťa mám, celkom som zabudol, treba sa najesť, práca počká.-

Sadol si rýchlo k pultu, bezmyšlienkovite do seba nahádzal všetko čo mal pred sebou, po dojedení posledného kúska si rozhodným pohybom utrel ústa a pevnými krokmi zamieril k pologuli.

Jej časť bola zdvihnutá, odhaľovala vo vnútri osvetlené kreslo čo lákalo profesora, preto sa pohodlne usadil hneď oproti nôžkam z hlíny .

-Profesor ,všetko je prichystané, môžeme začať!-

-No tak chlapci do toho, nech to máme za sebou!-

ORO spustil prípravné práce, profesorova postava sa pomaly strácala pod veľkou pavučinou svetla všetkých farieb.

-Profesor, zo zdravotného hľadiska ste v poriadku, máte len zrýchlený tep. Záznamová kamera je spustená, nahráva.-

-Môžeme začať.-

Roboti vyšli spod kopule, celá sa spustila na zem, nejasne sa cez ňu črtala profesorova postava, obklopená žiarou. Kopula pridávala na svojej intenzite , postava sa postupne v nej strácala ,až zanikla.

ORO už veľa krát skontroloval prístroje, nakoniec sa rozhodol, začal rozprávať monotónnym hlasom:

-Profesor Enzhelm ,ste uvoľnený, dýchate pomaly, vaše ruky a nohy oťažievajú, viečka vám klesajú, zaspávate.- uviedol ho do hypnotického spánku.

Hoci bol len stroj, hoci tej najvyššej inteligencie, ale stroj, rozhodol sa, aj napriek výslovnému rozkazu pokus preruší okamžite, ak by sa vyskytlo ohrozenie života pokusnej osoby, pridobre vedel o jeho genialite a aký je pre ľudstvo potrebný.

Spustil zväzok lúčov na skúmanú hlinu, sledoval ako na zázname pekne sa pospiatky odvíja, doba keď archeológovia odkrývajú sošku, hľadal sekvenciu ,ako sa zrodili nôžky, no aj dumal, ako by mohol prinútiť dej zastať ,aby sa odvíjal dopredu. Zosilnenie lúčov len urýchlilo spätný chod , no keď zatienil lúče sitkom z platiny, naraz všetko zamrzlo, pomaly, pomaličky sa rozbiehal správnym smerom, dopredu! Ešte

oddialil hmotu aby film zosúladiť zo smerom a rýchlosťou, skontroloval hodnoty profesorovho stavu, boli v poriadku, tak sa zahĺbil do deja, čo sa pred ním odvíjal. Hoci bol len stroj, k emóciám veľmi neosobný, jedno vedel ako prvý na svete ! Profesorova myšlienka je postavená na reálnom základe a je aj zároveň objavná, aj neživé veci majú svoj život, všetko si pamätajú ,teraz to je možné zachytiť ako spomienky na záznam !

Host

ORO mal príkaz nafilmovať všetko až do konca , rozhodol sa však pokus prerušiť. Zdravotný stav profesora sa rapídne zhoršil, srdce mu pulzovala ako divé, nervy mal napnuté na prasknutie. Bol na pokraji vyčerpania.

ORO vypoľ pôsobenie vln na nôžky, odpojil profesora od prístrojov, začal ho budiť z hypnózy, hovoril jasným monotónnym hlasom :

-Vaša myseľ sa rozjasnieva, spánok sa skončil, otvárate oči, zobudte sa !-

Profesor najprv neprítomným pohľadom pozeral okolo seba, akoby sa nemohol rozpamätať kde je, pomaly sa mu vracali jeho spomienky, čo chcel pred pokusom urobiť. Snažil sa zodvihnúť ,no bol veľmi vyčerpaný, klesol naspäť na pohovku.

-ORO ako dopadol pokus ?!- netrpezlivo sa opýtal.

-Dobre , len som ho musel predčasne ukončiť, ste veľmi vyčerpaný, nemalo význam v ňom pokračovať, ležte, za chvíľu budete v poriadku.-

Spokojne sa uvelebil na lôžku, vypil nejaký nápoj voňajúci po mede, zaspal osviežujúcim spánkom. Keď sa prebudil, mal už ORO nachystaný záznam. Vyšiel spod kopule, pristúpil k riadiacemu pultu, našiel tam prekvapenie. Sedel tam šuhajko, chlápä malo strapatú šticu, zvedavé oči a veľa, veľmi veľa otázok:

-Môžete mi povedať o čo tu šlo-

-Nie,- odsekol profesor a nahnevane sa obrátil od ORA, - ako je možné že to chlapčisko je tu ?!- zahundral. - Ako je možné ,že aj napriek môjmu zákazu ste ho pustili dnu ?! To je už veľa, pokus si svojvoľne ukončíš, do pyramídy si pustíš koho chceš! - búchal päťami po stole, od zlosti mu očervenela celá tvár ,taký bol nahnevaný.

Chlapča zmíklo, no vôbec nevyzeralo vylakane, skôr pobavene pozoroval prskajúceho profesora. ORO však nezdvorilo prerušil Enzhelma:

-Priepustnosť steny pyramídy je nastavená na vašu silnú vôľu a energiu, no tento chlapec ju má ešte väčšiu. Lutujem, ale automaty ho museli poslúchnuť.-

Profesor sa zarazil, dosiaľ nik nedokázal otvoriť stenu, už si začal namýšľať že sa mu nik nevyrovná, že je jedinečný a tuho máš! Chlapec ho porazil .

-Musím sa ho však zastať, - pokračoval ORO, - je tu od začiatku pokusu, ničoho sa nedotkol, len zvedavo sledoval priebeh.-

-Prečo nie si v škole?- zachmúrene sa pozrel na chlápä.

-Lebo ma to tam nebaví, -odpovedal so sklopenými očami, môj automatický učiteľ povedal, už ma nemá čomu učiť , mám si vybrať smer ďalšieho štúdia, pridelia mi špecialistu, no ja

neviem ,čo by sa mi páčilo, moji rovesníci sa učia látku niekoľko rokov za mnou, len ja sa nudím. Tak som naprogramoval učiteľa ,že som tam a ja som tu.-

To sa už profesor nevedel ovládať , vyprskol krátkym smiechom, pričom si škrabkal lysinu.

-Už dávnejšie sa pokúšam dostať do vašej pyramídy, výťah nebol problém, no všetky pokusy otvoriť stenu zlyhali, až teraz ma napadlo sústrediť všetku energiu a myseľ do jedného bodu , som rád že sa mi to podarilo, lebo taký film som ešte nevidel, alebo to nebol film?-

Profesor zažmurkal, bezmocne rozhodil rukami, toto dieťa dokázalo oklamať učiteľa, našlo spôsob ako sa dostať do pyramídy, počítač mal pravdu je to nevídaný výkon na takého človečika. No nechcel sa ešte vzdať, vyskúša ho .

-Ako sa voláš?-

-Samuel.-

-Čo sa tu podľa teba dialo?-

- Mne to pripadalo ako niečo ,o čom rozprával učiteľ